

[Per Hækkerup.] har henstillet til regeringen, at man skulle rejse kravet i NATO eller henstille i NATO til de NATO-lande, der leverer våben til Grækenland, at de ophørte med denne våbenleverance. Vi har i stedet for for et par måneder siden fået meddelelsen om, at USA, så vidt jeg har forstået det, i fuldt omfang har genoptaget sine våbenleverancer til Grækenland, og det kan kun betyde en styrkelse af det græske styre, af det græske oberststyre, som derved konsoliderer sin stilling, i hvert tilfælde i forhold til det, der er dets eneste magtgrundlag, nemlig hæren, officerskorpset. Betyder den omstændighed, at ministeren ikke har ét eneste ord med om Grækenland, at man ikke agter at gå videre i det græske spørgsmål, at man ikke agter at føre dette problem frem i NATO, eller er det blot en af de ting, som ministeren ikke fik tid til at få med?

Og så til de afsluttende bemærkninger i udenrigsministerens redegørelse, som ministeren kaldte generelle betragtninger over dansk udenrigspolitik. Da spidsede man unægtelig øren. Nu måtte der komme en fundamental og betydningsfuld redegørelse for, hvad der var de generelle linjer i dansk udenrigspolitik. Jeg beder medlemmerne læse det afsnit igennem. Der er noget, der hedder tynd, tyndere, tyndest, men her skal vi have et fjerde ord, der ligger på den anden side af tyndest. Man skulle tro, at det var et Røde Kors hjælpekontor, der var etableret herovre på den anden side af Christiansborg, og ikke meget andet — og så en underafdeling af højesteret, der taler om retsprincipper. Det er udmærket, og det er godt, og vi støtter bestræbelserne for at gennemføre hjælpedelser over for Vietnam, over for Nigeria osv. Vi støtter også tanken om, at man skal skabe retstilstande i international politik, det er helt oplagt. Men der var praktisk taget ikke noget andet end disse to ting. Man måtte, når man hørte ministeren sige „generelle betragtninger over dansk udenrigspolitik“, tro, at nu fik man endelig den programklæring fra ministerens side, som man har ventet på i to år. Jeg vil håbe, at vi ikke har fået den. Jeg håber, der er noget mere i posen, for ellers er det altså for lidt.

Jeg mener, det havde været rimeligt, om udenrigsministeren, når han nu ville frem-

sætte generelle betragtninger, havde sagt noget om vores FN-politik, havde sagt noget om u-landsproblemerne, havde sagt noget om vores NATO-politik, havde sagt noget — der er blevet sagt noget om den europæiske politik, så den forlanger jeg sådan set ikke mere om — om den nordiske politik, om ministeren havde forsøgt på at foretage en afvejning imellem hovedlinjerne i vores politik, imellem afspændingspolitikken på den ene side og forsvarslinjen i vores politik på den anden side, fordi det er to hovedlinjer i vores udenrigspolitik. Det er klart, at det, det gælder om, er, at de to hovedlinjer kommer til at løbe parallelt. De kan komme til at støde sammen, de kan løbe parallelt. Men alt det, som er de fundamentale problemer for vores udenrigspolitik, var der ikke et ord om.

Også med hensyn til NATO-politikken ville det have interesseret at få at vide, hvorledes regeringens vurdering er. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at stille et konkret spørgsmål til udenrigsministeren vedrørende NATO-politikken. På forsvarsmødet i Bruxelles i slutningen af sidste år blev der truffet nogle beslutninger med hensyn til koordineringen af atompolitikken, for nu at bruge det udtryk. Det har været fremdraget i pressen, at der herigenem skete en ændring af NATOs atompolitik. Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om han kan forsikre dette høje ting om, at der ikke er sket nogen ændring af NATOs atompolitik, at der i de principper og synspunkter, som ligger til grund for de beføjelser, den beslutningsret, som de forskellige organer i NATO har, og som de deltagende medlemslande har, ikke er sket nogen ændringer som følge af de beslutninger, der blev truffet i Bruxelles. Det har været fremført i pressen, at det er sket, og jeg synes, det ville være rimeligt, om ministeren her kan garantere den danske offentlighed, at der ikke er tale om en sådan ændring. Det skal være mit sidste spørgsmål til ministeren, men det er ikke det mindst væsentlige.

Poul Schlüter: Det er en god tradition, at vi i det mindste én gang om året holder en udenrigspolitisk generaldebat i folketinget. Det er også en tradition, selv om den måske er mindre god, at disse store generaldebat-